

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

26 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 18 iunie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2018, în privința inculpatului

Nedbailov XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 29.03.2018 – 18.06.2018,
instanța de apel: 13.08.2018 – 04.10.2018,
instanța de recurs: 20.05.2019 – 26.06.2019.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 18 iunie 2018, Nedbailov Alexandr a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal la 6 ani închisoare.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei aplicate potrivit sentinței Judecătorei Chișinău, din 15.03.2017 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 08.11.2017, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 21.12.2017.

Procesul penal în privința lui Nedbailov Alexandr, învinuit de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 171 alin. (1) și art. 172 alin. (1) Cod penal, a fost încetat, pe motivul împăcării părților.

Cheltuielile judiciare în cuantum de 864 lei au fost trecute în contul statului.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Nedbailov Alexandr, **la 17 decembrie 2017**, aproximativ ora 00:10, aflându-se în apartamentul nr. XXX din XXXXXX XXXXXX XXX, XXXXXX, împreună cu XXXXXX, având scopul satisfacerii poftei sexuale, prin constrângere fizică și psihică, contrar voinței ultimei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, a întreținut cu aceasta un raport sexual forțat, provocându-i dureri fizice și prejudiciu moral.

Tot el, în continuarea acțiunilor sale, având scopul satisfacerii poftei sexuale în formă perversă, în timp ce XXXXXX opunea rezistență, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, prin constrângere fizică, și-a satisfăcut poftele sexuale în formă perversă, cauzând victimei suferințe fizice și psihice.

Ulterior, continuându-și acțiunile sale criminale, aflându-se în apartamentul menționat, urmărind scopul de profit și sustragere a bunurilor altei persoane, aplicând violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea lui XXXXXX, în momentul când ultima încerca să-i zădărnicească intenția de a-i sustrage laptopul fiicei sale, i-a aplicat o lovitură cu piciorul peste corp, de la care aceasta și-a pierdut cunoștința, după care i-a sustras, în mod deschis, următoarele bunuri: un laptop de model „ASUS” la prețul de 5000 lei, un telefon mobil de model „Lenovo”, fără cartelă SIM, la prețul de 4000 lei, un telefon mobil de model „SAMSUNG G3 -2016”, fără cartelă SIM, la prețul de 3500 lei, un telefon mobil de model „Samsung Grand 2”, fără cartelă SIM, la preț de 3050 lei, un telefon mobil „Unite”, fără cartelă SIM, la preț de 600 lei, un telefon mobil de model

„Sony Experla”, fără cartelă SIM, la preț de 2000 lei, un telefon mobil de model „Samsung” cu butoane de culoare albastră închis, fără cartelă SIM, la preț de 500 lei, un telefon mobil de model „Nokia”, fără cartelă SIM, la preț de 500 lei, un telefon mobil de model „Nokia”, cu cartela SIM 079451127, la preț de 500 lei, 2 boxe la preț de 400 lei, un parfum „Eclat” la preț de 600 lei, o scurtă din piele pentru dame la preț de 4000 lei, o scurtă unisex de model „Paul & Shark”, la preț de 3000 lei, pantofi dame la preț de 500 lei, un uscător de păr de marca „Philips” la preț de 550 lei, un fier de călcat marca „Philips”, la preț de 2000 lei, buletinul de identitate și mijloace bănești în sumă de 10.000 lei, cauzând părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile, în sumă totală de 40.700 lei.

Conform raportului de expertiză judiciară nr. 5480 din 21 decembrie 2017, lui XXXXXX i-a fost cauzată vătămare corporală neînsemnată sub formă de echimoze la nivelul feței, echimoze multiple la nivelul cutiei toracice, echimoze multiple la nivelul glandelor mamare bilateral, echimoze multiple la nivelul membrelor superioare bilateral, excoriații la nivelul antebrațului drept, care au putut fi cauzate în rezultatul acțiunilor traumatiche a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate.

Plaga contuză cu lipsa țesuturilor moi și excoriații multiple la nivelul gambei drepte, care au putut fi produse în rezultatul lovirii și în rezultatul smulgerea țesuturilor moi, ***au o vechime de circa 7-14 zile până la examinare medico-legală***, posibil în diverse circumstanțe, ceea ce condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată și, în conformitate cu acest criteriu, se califică ca ***vătămare corporală ușoară***.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii de viol, de raport sexual în formă perversă și de cauzare a leziunilor corporale, comunicând că nu a amenințat partea vătămată, nu a întreținut raport sexual cu aceasta, nu poate explica proveniența leziunilor corporale, a comis doar sustragerea deschisă a bunurilor părții vătămate.

În acest context, instanța a conchis că este corect stabilită sarea de fapt pe episodul comiterii acțiunilor violente cu caracter sexual, ce este susținută de materialul probator administrat, cu referire la declarațiile părții vătămate și raportul de expertiză medico-legală nr. 5480 ***din 21 decembrie 2017***, potrivit căruia părții vătămate i s-au cauzat ***vătămări corporale ușoare și neînsemnate***, iar leziunile descrise în raport au fost produse în scurt timp una față de alta, ***având o vechime de circa 7-14 zile***. Când inculpatul și partea vătămată s-au întâlnit la ***17.12.2017***, nu s-a invocat inclusiv de inculpat sau martorul Beschieru A. că, pe locurile vizibile, inclusiv fața părții vătămate, erau careva vânătăi.

În drept, fapta inculpatului privind violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică a persoanei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (1) Cod penal, iar acțiunile violente cu caracter sexual, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (1) Cod penal.

După cum rezultă din dispoziția art. 188 Cod penal, atacul asupra victimei este săvârșit în scopul sustragerii. Deci, odată cu săvârșirea atacului, începe

realizarea scopului de sustragere. Acest scop nu poate fi realizat decât prin luarea ilegală și gratuită a bunurilor mobile din posesia altuia.

Prin „amenințare cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate” se înțelege săvârșirea asupra victimei a unui act de natură să-i inspire temerea că va fi supusă, în mod real și imediat, violenței periculoase pentru viața sau sănătatea ei, act care o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii.

Latura subiectivă a infracțiunii incriminate, se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă.

La calificare, este obligatorie stabilirea scopului special - de sustragere - cel prin care se exprimă scopul de cupiditate. În cazul infracțiunii examinate, scopul de sustragere apare la făptuitor în prealabil; el întreprinde acțiunile cu caracter agresiv tocmai în vederea atingerii acestui scop.

În aserțiunea descrierii elementelor constitutive ale faptei infracționale comise de către inculpat, instanța a conchis, că la caz, nu au fost identificate toate elementele constitutive ale acesteia, având în vedere nemijlocit probatoriul administrat. Nu s-a realizat latura obiectivă a tâlhăriei, precum și latura subiectivă a acesteia, comiterea atacului în scop de sustragere a bunurilor altei persoane.

Sub aspectul vizat, urmează de reținut declarațiile părții vătămate, care a menționat că inculpatul a amenințat-o cu sticlă, care nu era integră și pe care a primit-o ca fiind un pericol pentru viața și sănătatea ei, însă nu în scop de sustragere a bunurilor, dar pentru constrângerea la raport sexual. Iar, atunci când a încercat să curme acțiunile inculpatului de sustragere a laptopului, inculpatul doar a lovit-o cu piciorul.

Careva sticlă ciobită sau alt obiect asemănător nu se regăsește în actul de învinuire și nu a fost ridicată sau recunoscută drept corp delict, nefiind prezentată instanței de judecată pentru a aprecia pericolul acestui obiect pentru viața și sănătatea persoanei.

De asemenea, nu și-a găsit confirmarea nici comiterea faptei de atac tâlhăresc în scop de sustragere a bunurilor. Or, din declarațiile părții vătămate, rezultă că inițial au avut loc acțiunile violente cu caracter sexual și violul și doar după, în momentul în care ea se afla la podea, inculpatul a început să identifice bunurile pe care să le sustragă, iar când și-a revenit și a încercat să-i curme acțiunile de sustragere a laptopului, acesta i-a aplicat lovitura cu piciorul în față, de la care și-a pierdut cunoștința. Faptul aplicării leziunilor corporale, care au fost apreciate ca fiind neînsemnate și ușoare, se confirmă prin raportul de expertiză medico-legală.

Inculpatul nu a negat sustragerea deschisă a bunurilor, doar declarând că a comis jaf, nu tâlhărie.

Materialele dosarului probează faptul că în speță sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de jaf.

Obiectul juridic special al infracțiunii de jaf îl constituie relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar obiectul material al infracțiunii îl

constituie bunurile care au o existență materială, dispun de o valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

Astfel, probele cercetate în ședința de judecată, care sunt pertinente și concludente, demonstrată vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de jaf, prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Totodată, pe epizoadele ce țin de infracțiunea prevăzută la art. 171 alin. (1) și 172 alin. (1) Cod penal, procesul penal urmează a fi încetat, fiindcă inculpatul și partea vătămată s-au împăcat, depunând o cerere sub semnătură privată.

Prin cererea adresată, partea vătămată a solicitat încetarea pe toate capetele de acuzare, invocând că l-a iertat pe inculpat și nu are careva pretenții față de el nici materiale și nici morale, însă, legislația prevede încetarea procesului penal, pe temeiul împăcării doar ce ține de art. 171 alin. (1) și 172 alin. (1) Cod penal.

Or, conform art. 109 alin. (1), (2) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă infracțiuni prevăzute la capitolele II - VI din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani. Împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și până la retragerea completului de judecată pentru deliberare.

La individualizarea pedepsei penale inculpatului pe art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, se va ține cont de dispozițiile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se califică ca gravă, de suferințele fizice și psihice cauzate victimei, de persoana acestuia, care anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, iar pedeapsa cu închisoarea stabilită nu și-a atins scopul, și anume acel de corectare a persoanei, odată ce eliberat din instituțiile penitenciare a săvârșit din nou o faptă infracțională, ceea ce atestă disprețul inculpatului față de respectarea legii, dar și că a comis infracțiunea în termen de probă, oportun și echitabil fiind de a-i stabili o pedeapsă sub formă de închisoare.

Totodată, prin sentința Judecătorei Chișinău din 15.03.2017 și decizia Curții de Apel Chișinău din 08.11.2017, inculpatul a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 3 ani și 6 luni închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe un termen de probațiune de 3 ani.

Dat fiind că, infracțiunea a fost comisă în termenul de probă, față de inculpat sunt aplicabile prevederile art. 85 Cod penal.

În același timp, fapta inculpatului nu cade sub incidența prevederii art. 34 alin. (2) lit. b) Cod penal, recidiva periculoasă, deoarece la stabilirea stării de recidivă nu se ține cont de antecedentele penale dacă persoana a fost condamnată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Astfel, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, inculpatului urmează a-i stabili o pedeapsă penală sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, cu aplicarea prevederilor art. 85 alin. (1) Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Râșcani, Maxim Sîrbu, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Nedbailov A. să fie condamnat în baza art. 171 alin. (1) Cod penal la 5 ani închisoare, în baza art. 172 alin. (1) Cod penal la 5 ani închisoare, în baza art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal la 10 ani închisoare, în temeiul art. 84 Cod penal la 20 de ani închisoare, iar conform art. 85 Cod penal, a-i adăuga pedeapsa stabilită și neexecutată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08.11.2017, cu încasarea de la inculpat în contul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 864 lei.

Apelantul a invocat că instanța incorect a recalificat acțiunile inculpatului din prevederile art. 188 alin. (2) lit. f) în cele ale art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, cât și a încetat procesul penal în legătură cu împăcarea părților pe art. 171 alin. (1) și 172 alin. (1) Cod penal.

Calificarea acțiunilor conform art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal, rezultă nemijlocit din infracțiunile din viol și acțiunile perverse, amenințarea cu implicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei. Aceasta a fost probată integral prin declarațiile părții vătămate, că inculpatul o „*amenința cu sticla, partea cărei de sus era spartă, ce a speriat-o*”.

Eronat, instanța a conchis că amenințarea cu sticla a avut loc în scopul satisfacerii poftei sexuale, fără a lua în calcul acțiunile care au precedat imediat, acțiuni îndreptate nemijlocit în scopul sustragerii bunurilor. Astfel instanța a delimitat atacurile, unul în scopul satisfacerii poftei sexuale, celălalt în scopul sustragerii bunurilor, pe când atacul a fost unul și același, continuu, care a început cu acțiunile perverse, continuat prin aplicarea de multiple lovituri părții vătămate în timpul sustragerii bunurile materiale din casa părții vătămate.

La faza de urmărire penală cât și în instanța de judecată, Nedbailov A. nu a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 171, 172 Cod penal, astfel ilegal s-a admis cererea de împăcare înaintată de partea vătămată.

Acordul de împăcare este o înțelegere volitivă, benevolă ale ambelor părți de a încheia tranzacția de împăcare, însă în speță, nu s-a constatat existența unei împăcări propriu zise, or inculpatul a negat cu vehemență violul și acțiunile perverse cu caracter sexual, iar instanța admite cererea părții vătămate privind împăcarea.

Legiuitorul în art. 109 Cod penal a expus expres, că împăcarea este posibilă dacă persoana nu are antecedente penale, pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani, pe când în anul 2017, inculpatul, a fost condamnat pentru infracțiunile prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b) și f) și art. 187 alin.(2) lit. e) și f) Cod penal, executând pedeapsa cu închisoarea, iar instanța nu se expune cu privire la

antecedentele penale nestinse ale acestuia, cu atât mai mult, fără a constata și starea de recidivă.

Așadar, reținând prevederile art. 34 alin. (2) lit. b) Cod penal, inculpatul a comis infracțiunea în stare de recidivă periculoasă, deoarece anterior a fost condamnat pentru infracțiune gravă, care potrivit art. 111 Cod penal, nefiind stinse, săvârșind infracțiunea în termenul de execuție a pedepsei condiționate.

Astfel, din motiv că inculpatul a comis infracțiunea în stare de recidivă, instanța incorect a stabilit și tipul penitenciarului, care urma a fi de tip închis, dar nu semiînchis.

De asemenea, pedeapsa aplicată inculpatului este prea blândă, deoarece nu s-a reținut că inculpatul se caracterizează negativ, a fost anterior judecat pentru infracțiuni similare, infracțiunea a săvârșit-o în stare de recidivă periculoasă, fapte care demonstrează că este o persoană periculoasă pentru societate, că pedepsele aplicate anterior nu și-au atins scopul, astfel fiind neglijat scopul pedepsei penale, care nu este alt ceva decât apărarea societății de atentate infracționale, prevenirea de noi infracțiuni, restabilirea ordinii de drept și a echității în societate.

Or, aplicarea unei sancțiuni blânde, încurajează săvârșirea genului dat de infracțiuni, dând posibilitate inculpatului să săvârșească noi infracțiuni sau se eschiveze de la restituirea prejudiciului părții vătămate.

Instanța nu s-a condus de principiul proporționalității, aplicându-i o pedeapsă vădit neproporțională faptelor săvârșite, de rând ce inculpatul nu a recunoscut vina și nu a restituit prejudiciul cauzat părții vătămate în sumă de 40.700 lei, asupra căruia instanța nici nu s-a expus.

Instanța, ilegal și neîntemeiat a respins încasarea cheltuielilor de judecată, suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare, în sumă de 864 lei, motivând respingerea, prin lipsa unei acțiuni civile formulate în acest sens. Deși fiecare raport este însoțit de cheltuielile suportate de către stat, care urmau să fie încasate din contul inculpatului.

Nu s-au luat în considerație prevederile art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, prin care instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2018, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, potrivit rechizitoriului, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca tâlhăria, adică atacul tâlhăresc săvârșit asupra persoanei în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viață sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, în baza probele prezentate de procuror și examinate de prima instanță, cercetate suplimentar și în apel, probele scrise din dosar, a conchis că prima instanță a constatat în mod justificat faptul că la cazul dedus judecății, partea acuzării nu a prezentat nici o probă care ar dovedi intenția inculpatului privind amenințarea sau aplicarea cu violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei, nu a fost demonstrată.

Conform art. 113 Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Astfel, reieșind din descrierea elementelor constitutive ale faptei infracționale comise de inculpat, s-a reținut că la caz, nu au fost identificate toate elementele constitutive ale acesteia, având în vedere nemijlocit probatoriul administrat. Deci, nu s-a realizat latura obiectivă a tâlhăriei, precum și latura subiectivă a acesteia, comiterea atacului în scop de sustragere a bunurilor altei persoane.

În sensul vizat, se rețin declarațiile părții vătămate XXXXXX, care fiind audiată în prima instanță, a cărei declarații au fost cercetate și în instanța de apel a relatat că inculpatul a amenințat-o cu sticlă care nu era integră și pe care a primit-o ca fiind un pericol pentru viața și sănătatea ei, însă a explicat că a amenințat-o nu în scop de sustragere a bunurilor, dar pentru a o constrânge la raport sexual. Atunci când a încercat să curme acțiunile inculpatului de sustragere a laptopului, inculpatul a lovit-o cu piciorul.

Prin urmare, corect instanța de fond a statuat că careva sticlă ciobită sau alt obiect asemănător nu se regăsește în actul de învinuire și nu a fost ridicată sau recunoscut drept corp delict, nefiind prezentat pentru a fi apreciat pericolul acestui obiect pentru viața și sănătatea persoanei. La fel, nu și-a găsit confirmarea nici comiterea faptei de atac tâlhăresc în scop de sustragere a bunurilor.

Or, din declarațiile părții vătămate, inițial au avut loc acțiunile violente cu caracter sexual și violul și, doar după, în momentul în care ea se afla la podea, inculpatul a început să identifice bunurile pe care să le sustragă, iar în momentul în care partea vătămată și-a revenit și a încercat să-i curme acțiunile când acesta sustrăgea laptopul, dânsul i-a aplicat lovitura cu piciorul în față, de la care partea vătămată și-a pierdut cunoștința. Leziunile corporale aplicate au fost apreciate ca fiind neînsemnate și ușoare, fapt confirmat prin raportul de expertiză medico-legală.

Inculpatul nu a negat sustragerea deschisă a bunurilor, invocând doar că a comis jaf, dar nu tâlhărie.

Așadar, în baza probelor examinate, prima instanță întemeiat a constatat că în acțiunile inculpatului lipsește temeiul aplicării răspunderii potrivit art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal, deoarece nu s-a demonstrat prin probe concludente și pertinente că inculpatul a avut scopul de profit de sustragere a bunurilor altei persoane, cu aplicarea *violenței periculoase pentru viața și sănătatea lui* XXXXXX, după cum i s-a adus ca învinuire de către organul de urmărire penale, prin rechizitoriu.

Conform art. 109 Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II—VI din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani.

Din materialele cauzei penale se constată că inculpatul anterior a fost judecat și are antecedente penale, însă dânsul niciodată nu a fost atras la răspundere penală pentru comiterea infracțiunilor privind viața sexuală și în privința acestuia nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani, deci inculpatul întrunește condițiile prevăzute de art. 109 Cod penal.

Așadar, corect instanța a reținut că, în pofida faptului că inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția și a pledat nevinovat pe aceste capete de acuzare, vinovăția acestuia s-a constatat în ședința de judecată, însă împăcarea este act individual între inculpat și partea vătămată, între care instanța de judecată nu poate interveni doar în condițiile prevăzute de lege.

La stabilirea pedepsei inculpatului, prin care acesta a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, instanța a luat în considerație dispozițiile art. 61, 75, 76, 77 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale, de restabilire a echității sociale și corijare a infractorului, întru prevenirea comiterii de către aceasta a altor infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea faptei penale și consecințele survenite, aplicându-i o pedeapsă echitabilă în limitele legii, considerând că anume această pedeapsă va atinge scopul legii penale, va restabili echitatea socială și va reeduca și corect inculpatul, precum și va preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât și din partea altor persoane.

Corect s-a reținut de prima instanță că inculpatul nu a comis infracțiunile incriminate în stare de recidivă periculoasă prevăzută de art. 34 alin. (2) lit. b) Cod penal, or potrivit aceluiași articol alin. (5) lit. e) prevede că, la stabilirea stării de recidivă nu se ține cont de antecedentele penale dacă persoana a fost condamnată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2017 a fost casată sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 15 martie 2017 și stabilită pedeapsa condiționat.

Cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, sunt trecute în contul statului. Or, obligația pozitivă a statului, în sensul art. 6 § 2 a CEDO, prin intermediul organelor de urmărire penală și procuraturii de a demonstra în sensul art. 24, 56 Cod de procedură penală, vinovăția persoanei, fiindu-le atribuită în sensul art. 96-97 Cod de procedură penală sarcina probațiunii, persoana acuzată de un delict beneficiind de „prezumția nevinovăției”, stipulată la art. 8 Cod de procedură penală, fiind liberată de obligația de a-și demonstra nevinovăția.

Dispoziția art. 142 alin. (1) Cod de procedură penală, enunță că expertiza se dispune în cazurile în care pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală, sunt necesare cunoștințe specializate în domeniul științei (...), de către organul de urmărire penală, procuror („), la caz fiind cele judiciare și raportului de expertiză medico-legală nr. 5480 din 21.12.2017, cât și raportului de expertiză medico-legală nr. 5483 din 29.12.2017, în vederea depistării infractorului și încadrării juridice corecte a acțiunilor criminale, care în sensul art. 143 alin. (1) pct. 2) și pct. 6) Cod

de procedură penală, sunt obligatorii. Opozițiile alin. (3) art. 75 din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, nr. 68 din 14.04.2016, expres stabilind, că „în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală”.

La caz, ordonatorul expertizei a fost organul de urmărire penală și nu partea apărării. Astfel, ținând cont de faptul că, raportului de expertiză medico-legală nr. 5480 din 21.12.2017, cât și raportul de expertiză medico-legală nr. 5483 din 29.12.2017, au fost utilizate în sensul art. 93 alin. (2) pct. 2), 7) Cod de procedură penală în calitate de probe, fiind puse la baza acușării inculpatului. Astfel, costul cheltuielilor judiciare urmând a fi suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din mijloacele alocate pentru efectuarea expertizelor din bugetul alocat.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că pe caz, instanțele de judecată în mod defectuos au aplicat prevederile art. 109 Cod penal, fără a ține cont atât de însăși dispoziția normei vizate, cât și de practica judiciară și procesuală la aplicarea acestei norme.

Art. 109 Cod penal stipulează că împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II—VI din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani.

Legislatorul în însăși conținutul normei penale a impus un șir de condiții în care urmează a fi aplicată aceasta, una din condițiile impuse este ca persoana să nu aibă antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție.

Astfel, instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că inculpatul nu este pentru prima dată pe banca acușătorilor, iar potrivit materialelor cauzei anterior a fost condamnat pentru infracțiuni comise cu intenție, fapt probat prin sentința Judecătorei mun. Chișinău, sediul Buiucani din 15.03.2017, fiind condamnat pentru infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și sentința Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 17.04.2007, condamnat pentru infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal. Deci, la momentul comiterii infracțiunilor supuse analizei, antecedentul penal în privința inculpatului nu era stins și acest fapt în mod repetat dovedește că prevederile art. 109 Cod penal, erau inaplicabile.

Împăcarea părților constituie un act bilateral, implicând, în mod necesar acordul de voință al persoanei vătămate și al inculpatului. Are caracter personal și trebuie să fie definitivă, fiind necesar să conțină, în mod clar, acordul de voință al persoanelor care au hotărât să se împace, pe când la caz, lipsește acordul inculpatului. Mai mult, dânsul nu putea solicita aplicarea institutului împăcării în

cazul în care a negat vinovăția și considerând că nu a comis careva fapte infracționale prevăzute de art. 171 alin. (1) și 172 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, dispoziția alin. (1) art. 109 Cod penal, prevede expres că împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă.

Momentul important la care urmează să fie atrasă atenția este noțiunea de „o infracțiune”, ceea ce constată anume modul în care poate fi aplicat institutul împăcării conform art. 109 Cod penal și numărul infracțiunilor care cad sub incidența acestei norme.

Astfel, legislatorul, prin includerea acelei noțiuni de „o infracțiune” a limitat aplicarea prevederilor art. 109 Cod penal și posibilitatea înlăturării pedepsei în baza împăcării doar pentru o singură infracțiune și nu mai multe.

Or, acuzarea consideră că instanța urma să țină cont de acest fapt, având în vedere că dispoziția articolului vizat nu conține alte expresii, sau dreptul de a fi încetat procesul penal pentru comiterea „mai multor infracțiuni”, „infracțiunilor”.

Instanța de apel în mod eronat a interpretat și aplicat pe caz prevederile art. 61, 75 Cod penal și la alegerea și aplicarea pedepsei numite lui Nedbailov A. nu a ținut cont de circumstanțele prezente în cauză și consecințele survenite

Astfel, la stabilirea pedepsei instanța nu a ținut cont că fapta săvârșită de inculpat prezintă o rezonanță social deosebit de sporită, că acesta nu este pentru prima dată pe banca acuzaților, inclusiv și pentru comiterea infracțiunilor analogice, ceea ce dovedește pericolul ce îl prezintă și faptul că este o persoană predispusă spre comiterea de noi infracțiuni, iar măsurile punitive anterior luate în privința dânsului nu și-au atins scopul și efectul, rolul și scopul pedepsei penale de a curma și preîntâmpina săvârșirea de noi infracțiuni, în special din categoria analizată, or în contextul constatării majorării amplitudinii infracțiunilor analogice, statul are scop primordial de a contracara săvârșirea acestora, consecințele survenite urmare a faptei comise nu au fost reparate, prin care se dovedește că unul din scopurile pedepsei penale de a restabili echitatea și a repara prejudiciul cauzat părții vătămate nu a fost atins.

Instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei penale în conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

În ce privește calificarea faptei prevăzute de art. 187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal, instanțele de judecată nu au ținut cont de probele cercetate și acele circumstanțe constatate prin aceste probe și fără a constata modul în care a fost comisă infracțiunea și metodele de comiterea acesteia, în mod greșit au recalificat fapta de la art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Ambele instanțe au exclus aplicarea acelei violențe periculoase pentru viața și sănătatea persoanei, ca unul din elementele componente de infracțiune prevăzute de art. 188 Cod penal, pe când prin violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei în sensul art. 188 alin. (1) Cod penal, se are în vedere violența care s-a soldat cu vătămare medie sau ușoară a integrității corporale sau a sănătății

ori care, deși nu a cauzat aceste urmări, comportă la momentul aplicării sale, datorită metodei de operare, un pericol real pentru viață și sănătate.

Deși asemenea acțiuni violente pot să nu provoace nici moartea victimei, nici vătămarea medie sau ușoară a integrității corporale sau a sănătății acesteia, totuși, datorită caracterului lor, ele creează un pericol real pentru viață și sănătate.

Atât vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, cât și vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale intră sub incidența art. 188 Cod penal, doar violența de o intensitate mai redusă cade sub incidența art. 187 alin. (2) lit. e) Cod penal, întrucât este nepericuloasă pentru viață și sănătate.

Prin amenințare cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate se înțelege săvârșirea unui act asupra victimei de natură să-i inspire temerea că va fi supusă, în mod real și imediat, violenței periculoase pentru viața sau sănătatea ei, act care o pune în situația de a nu mai avea resursele psihice necesare pentru a rezista constrângerii.

Părții vătămate XXXXXX conform raportului de expertiză medico-legală nr. 5480 din 21.12.2012 i-a fost cauzat leziuni corporale ușoare, iar inculpatul a acționat cu diferite obiecte, care după caracteristicile lor prezintă această violență periculoasă, inclusiv și cu aceea sticlă spartă, amenințări pe care partea vătămată le-a perceput ca reale.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct.6), 10), 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei, se impun următoarele concluzii.

În primul rând, conform art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, iar potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Astfel, conform rechizitoriului, inculpatul: „... **la 17.12.2017...**, **prin constrângere fizică...** a întreținut cu XXXXXX un raport sexual forțat, provocându-i dureri fizice... și-a satisfăcut cu aceasta poftele sexuale în formă perversă, **cauzându-i suferințe fizice...** Tot el, urmărind scopul de profit și de

*sustragere a bunurilor altei persoane, aplicând violență periculoasă pentru viața și sănătatea lui XXXXXX, în momentul când ultima încerca să-i zădărnicească intenția de a sustrage laptopul fiicei, i-a aplicat o lovitură cu piciorul peste corp, de la care partea vătămată și-a pierdut cunoștința, după care i-a sustras ultimei deschis următoarele bunuri...., cauzându-i un prejudiciu material în proporții considerabile... Conform raportului de expertiză judiciară nr. 5480, din 21.12.2017, lui XXXXXX i-a fost cauzată vătămare **corporală neînsemnată** sub formă de echimoze la nivelul feței, echimoze multiple la nivelul cutiei toracice, echimoze multiple la nivelul glandelor mamare bilateral, echimoze multiple la nivelul membrelor superioare bilateral, excoriații la nivelul antebrațului drept. Plagă contuză cu lipsa țesuturilor moi și excoriații multiple la nivelul gambei drepte, care au putut fi produse în rezultatul lovirii și în rezultatul smulgerii țesuturilor moi, **au o vechime de circa 7-14 zile până la examinarea medico-legală**, posibil în diverse circumstanțe, ceea ce condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată, și în conformitate cu acest criteriu, se califică ca **vătămare corporală ușoară**".*

Acțiunile inculpatului au fost calificate de către procuror, în cazul primelor două capete de acuzare, pe art. 171 alin. (1) și 172 alin. (2) Cod penal, iar privind ultimul episod - în baza art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzare de daune în proporții considerabile.

Însă, dat fiind că în cadrul celor trei episoade inculpatul a aplicat violența fizică față de victimă, acuzarea nu a precizat în rechizitoriu gradul vătămarilor corporale cauzate părții vătămate pe fiecare capăt de acuzare în parte, nefiind clar în circumstanțele cărei infracțiuni concrete, din cele incriminate, inculpatul ar fi cauzat victimei vătămări **neînsemnate** sau **ușoare**.

Mai mult, potrivit rechizitoriului, inculpatul a comis infracțiunile pe 17.12.2017, raportul de expertiză medico-legală a fost întocmit la 21.12.2017, iar concluzia indică că vătămarile corporale ușoare depistate la partea vătămată **au o vechime de circa 7-14 zile până la examinarea medico-legală**. Or, din aceste date rezultă că vătămarile apreciate ca ușoare și puse la baza învinuirii pe art. 188 alin. (2) lit. f) Cod penal, au fost cauzate victimei până la data comiterii infracțiunilor imputate inculpatului.

Totodată, în rechizitoriu nu este constatat nici că inculpatul ar fi folosit diverse obiecte pentru a amenința victima cu aplicarea unei violențe periculoase pentru viață și sănătate.

Pe lângă aceasta, partea vătămată a declarat consecvent și clar că a fost amenințată de inculpat cu sticlă, care nu era integră și pe care a primit-o ca fiind un pericol pentru viață și sănătate, pentru constrângerea la raport sexual și până la sustragerea deschisă a bunurilor, în cadrul cărei a fost lovită o singură dată de inculpat cu piciorul.

Or, și în rechizitoriu, nefiind imputate inculpatului în fapt elementele obligatorii a tâlhăriei ca „atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul

sustragerii bunurilor”, au fost indicate elementele jafului, că: „*urmărind scopul de profit și de sustragere a bunurilor altei persoane..., i-a aplicat o lovitură cu piciorul peste corp..., după care i-a sustras ultimei deschis următoarele bunuri...*”

Împrejurările enunțate, probele administrate și limitele învinuirii formulate, dovedesc, astfel, prezența în acțiunile inculpatului doar a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea ei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Prin urmare, argumentele recurentului că: „*părții vătămate, XXXXXX, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 5480 din 21.12.2012 i-a fost cauzat leziuni corporale ușoare, iar inculpatul a acționat cu diferite obiecte, care după caracteristicile lor prezintă această violență periculoasă, inclusiv și cu aceea sticlă spartă, amenințări pe care partea vătămată le-a perceput ca reale*”, sunt neprobate și neîntemeiate.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

În al doilea rând, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele de fond și de apel just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 și 85 Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedepsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia,

precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (pct. 2., 4. din decizie).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și menționate la pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

În al treilea rând, potrivit art. 109 alin. (1) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, infracțiuni prevăzute la capitolele II–VI din Partea specială, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința sa nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca rezultat al împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani. Conform art. 391 alin (1) pct. 1) Cod de procedură penală, dacă părțile s-au împăcat se adoptă sentința de încetare a procesului penal.

În această consecutivitate se atestă că prin cererea din 28.05.2018, partea vătămată a solicitat încetarea procesului pe toate capetele de acuzare, invocând că 1-a iertat pe inculpat și nu are careva pretenții față de el nici materiale și nici morale (f.d.62, v.3).

Fiind pusă în discuție, cererea părții vătămate a fost acceptată de inculpatul, care nu a atacat hotărârile judecătorești, inclusiv în aspectul vizat (f.d.73, 118, v.3)

Astfel, instanțele au dispus întemeiat încetarea procesului penal pe art. 171 alin. (1) și 172 alin. (1) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

Or, argumentele recurentului că: *„inculpatul are antecedente penale..., la caz, lipsește acordul inculpatului... a negat vinovăția... legislatorul, prin includerea acelei noțiuni de „o infracțiune” a limitat aplicarea prevederilor art. 109 Cod penal și posibilitatea înlăturării pedepsei în baza împăcării doar pentru o singură infracțiune și nu mai multe”*, nu au suport legal și contravine circumstanțelor enunțate supra.

Mai mult, art. 109 alin. (1) Cod penal condiționează neaplicarea împăcării în cazul antecedentelor penale dar pentru infracțiuni similare, fapt neconfirmat în speță, iar afirmația că această normă permite împăcarea doar pentru o singură infracțiune, contravine art. 3 alin. (2) Cod penal, conform căruia, interpretarea extensivă defavorabilă a legii penale este interzisă.

Este de observat că motivele invocate în recursul ordinar au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, s-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, împotriva sentinței Judecătoriai Chișinău din 18 iunie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2018, în privința inculpatului Nedbailov Alexandr XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 iulie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun